

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/166/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1418203733
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1418203733.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vičkovej a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobcu: BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., so sídlom Martinčekova 13, 821 01 Bratislava, IČO: 50 361 368, proti žalovanej: P. P., N.. XX.XX.XXXX, C. A. A. XXXX/XX, XXX XX A., o zaplatenie 14.313,06 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 10. apríla 2019, č. k. 22Csp 194/2018-187, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e** .
Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom zo dňa 10. apríla 2019, č. k. 22Csp 194/2018-187, súd prvej inštancie konanie v časti úrokov a úrokov z omeškania vyčíslených ku dňu 30.06.2018 prevyšujúcich sumu 8.475,65 eura zastavil, žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 12.913,06 eura, úroky vo výške 1.442,28 eura, úroky z omeškania vo výške 1.936,73 eura spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 14.313,06 eura od 01.07.2018 do 22.07.2018, zo sumy 14.033,06 eura od 23.07.2018 do 15.08.2018, zo sumy 13.753,06 eura od 16.08.2018 do 19.09.2018, zo sumy 13.473,06 eura od 20.09.2018 do 18.10.2018, zo sumy 13.193,06 eura od 19.10.2018 do 21.11.2018, zo sumy 13.063,06 eura od 22.11.2018 do 02.12.2018, zo sumy 12.913,06 eura od 03.12.2018 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 43,24%.

2. Vykonaným dokazovaním zistil, že právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovanou dňa 27.12.2019 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovanej úver vo výške 15.000 eur. Žalovaná sa zmluvou zaviazala úver splácať v pravidelných 120 mesačných splátkach vo výške 271 eur vždy k 25. dňu príslušného kalendárneho mesiaca s výškou úrokovej sadzby 17,90 % a výškou priemernej RPMN 13,88 %. V dôsledku neplnenia povinností žalovanej riadne a včas splácať poskytnutý úver, právny predchodca žalobcu listom zo dňa 09.10.2015 vyzval žalovanú na zaplatenie dlžnej časti úveru vo výške 1.641,59 eura a zároveň ju upozornil na možnosť zosplatnenia úveru. Nakoľko žalovaná na výzvu nereagovala právny predchodca žalobcu listom zo dňa 26.10.2015 oznámil žalovanej, že ku dňu 26.10.2015 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a zároveň ju vyzval na zaplatenie dlžnej sumy 15.770,03 eura do 10 dní od doručenia tejto výzvy. Právny predchodca žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 20.12.2018 postúpil pohľadávku voči žalovanej na súčasného žalobcu. Z aktuálneho stavu úveru ku dňu 31.06.2018 zistil, že žalovaná zaplatila právnenmu predchodcovi žalobcu na splátkach sumu 686,94 eura. Z potvrdení o zrealizovaní transakcií predložených žalovanou vyplýva, že žalovaná uhradila na účet právneho predchodcu žalobcu č. XXXXXX XXXXXXXXXXXX s variabilným symbolom: XXXXXXXXXXXX F. XX.XX.XXXX sumu 280 eur, dňa 16.08.2018 sumu 280 eur, dňa 20.09.2018 sumu

280 eur, dňa 19.10.2018 sumu 280 eur, dňa 22.11.2018 sumu 130 eur a dňa 03.12.2018 sumu 150 eur, t.j. spolu 1.400 eur.

3. Takto ustálený skutkový stav veci po právnej stránke posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 52 a nasl. a § 524 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), c), § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná iba čiastočne. Poukázal na to, že právny predchodca žalobcu (Poštová banka, a.s.) a žalovaná uzatvorili zmluvu o úvere, ktorá spĺňa všetky znaky zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 1 ods. 2 v spojení s § 2 písm. a/, písm. b/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej úver v rámci svojho podnikania a žalovaná nekonala v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania. Vzhľadom k tomu, že išlo o spotrebiteľský úver uzatvorená zmluva musí okrem všeobecných náležitostí spĺňať aj osobitné náležitosti ustanovené Zákomom o spotrebiteľských úveroch (§ 9). Po preskúmaní uzatvorenej zmluvy zistil, že táto obsahuje náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že dňa 27.12.2019 vznikol záväzkovo právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou, a to uzavretím zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovanej úver vo výške 15.000 eur. Žalovaná sa zmluvou zaviazala úver splácať v pravidelných 120 mesačných splátkach vo výške 271 eur vždy k 25. dňu príslušného kalendárneho mesiaca s výškou úrokovej sadzby 17,90 % a výškou priemernej RPMN 13,88 %. V dôsledku neplnenia povinností žalovanej riadne a včas splácať poskytnutý úver právny predchodca žalobcu listom zo dňa 09.10.2015 vyzval žalovanú na zaplatenie dlžnej časti úveru vo výške 1.641,59 eura a zároveň ju upozornil na možnosť zosplatnenia úveru. Žalovaná na výzvu nereagovala, a preto jej právny predchodca žalobcu listom zo dňa 26.10.2015 oznámil, že ku dňu 26.10.2015 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a zároveň ju vyzval na zaplatenie dlžnej sumy 15.770,03 eura do 10 dní od doručenia tejto výzvy. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok medzi právnym predchodcom žalobcu a žalobcom došlo k postúpeniu pohľadávky voči žalovanej na žalobcu. Z potvrdení o zrealizovaní transakcií predložených žalovanou vyplýva, že žalovaná uhradila na účet právneho predchodcu žalobcu č. XXXXXX XXXXXXXXXXXX B. M. B.: XXXXXXXXXXXX F. XX.XX.XXXX sumu 280 eur, dňa 16.08.2018 sumu 280 eur, dňa 20.09.2018 sumu 280 eur, dňa 19.10.2018 sumu 280 eur, dňa 22.11.2018 sumu 130 eur a dňa 03.12.2018 sumu 150 eur, t.j. spolu 1.400 eur. Z vyjadrenia žalobcu je zrejmé, že eviduje zo strany žalovanej len zaplatenie sumy 100 eur zo dňa 04.03.2019, ktorú započítal na úroky a v tejto časti zobrať žalobu späť. Zvyšnú sumu 1.400 eur preukázateľne zaplatenú žalobkyňou preto započítal na istinu, ktorú si žalobca v konaní uplatňoval, a teda nárok žalobcu v tejto časti ponížil. Poukázal na to, že zo špecifikácie úrokov predloženej žalobcom vyplýva, že úroky z úveru ku dňu zosplatnenia mali predstavovať sumu 1.442,32 eura, sankčný úrok ku dňu zosplatnenia úveru sumu 37,75 eura a úroky po zosplatnení úveru sumu 8.801,59 eura. Žalobca si v konaní (po čiastočnom späťvzátí žaloby) uplatnil sumu vo výške 22.788,71 eura, ktorá pozostáva z istiny vo výške 14.313,06 eura a úrokov vo výške 8.475,65 eura. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnené úroky, žalobca v podanej žalobe žiadnym spôsobom nešpecifikoval, akým spôsobom a z akých súm uvedených úrokov vypočítal, a preto bolo možné vychádzať len z predložených listinných dôkazov, z ktorých dokázal zistiť čiastočne výšku uplatnených úrokov. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalovaná zvyšok dlžnej sumy istiny s príslušenstvom žalobcovi napriek opakovaným výzvam nezaplatila, a preto žalobe v časti sumy 16.292,11 eura vyhovel. Táto suma pozostáva z nezaplatenej istiny ku dňu zosplatnenia úveru vo výške 12.913,06 eura (pôvodne uplatnená istina 14.313,06 eura minus žalovanou vykonané platby po podaní žaloby v sume 1.400 eur), úrok z úveru do dňa zosplatnenia úveru 26.10.2015 vo výške 1.442,32 eura (pri ustálení sumy vychádzal z výzvy na úhradu dlžnej sumy, kde bol tento úrok ku dňu zosplatnenia vyčíslený), vyčíslených úrokov z omeškania odo dňa zosplatnenia úveru vo výške 1.936,73 eura (ročný úrok 5,05% zo sumy 14.313,06 eura od 26.10.2015 do 30.06.2018). Pokiaľ ide o žalobcom uplatnené úroky vo výške 17,90 % ročne zo sumy 14.313,06 eura od 01.07.2018 do zaplatenia a úroky z úveru vo výške 6.864,86 eura, v tejto časti žalobu nepovažoval za dôvodnú a preto ju zamietol. Poukázal v tejto súvislosti na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.06.2015, sp. zn. 6Co/190/2014, podľa ktorého splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, dispozície s ktorými sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde

veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto podstatnom rozdieli spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce ku skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval, ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd by týmto podporoval stav, v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Takéto konanie veriteľa však neponíma v slovenskom právnom poriadku nijakú právnu ochranu a ani preto niet titulu na inkasovanie odplatných úrokov. Uvedenou úvahou sa súd prirodzene dostáva aj v poradí k ďalšiemu zásadnému záveru, spočívajúcemu v skutočnosti, že ak jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa, ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. V protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nariadenia vlády 87/1995 Z. z. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a nariadenia vlády. Alternatívne (podľa povahy zmluvnej úpravy) subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka. Rovnako poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.11.2018, č.k. 9Co 168/2017-108, podľa ktorého riadny zmluvný úrok predstavuje cenu peňazí, ktoré veriteľ poskytol dlžníkovi na základe zmluvy o úvere. Z ekonomického pohľadu ide v zásade o kompenzáciu veriteľovi za obetovanú príležitosť, kedy nemohol s istinou úveru nakladať, pretože nebola v jeho dispozícii. Na strane dlžníka ide o cenu za to, že do jeho dispozície mu boli dané finančné prostriedky, ktoré mohol používať, pričom povinnosť ich vrátiť bola odložená do budúcnosti a prípadne i rozložená na splátky. Riadny úrok veriteľovi patrí až do splatnosti úveru. V prípade, že dlžník poruší zmluvu a sú splnené zákonom a prípadne i zmluvou predpokladané podmienky, má veriteľ právo vyhlásiť predčasnú (alebo tiež mimoriadnu) splatnosť úveru, teda požadovať okamžité vrátenie úveru dlžníkom. Právnym následkom vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru je, že dlžník prichádza o výhodu odloženej splatnosti úveru, resp. o výhodu splátok a veriteľ získava možnosť využiť všetky dostupné právne prostriedky na to, aby sa domohol dlžnej pohľadávky. Veriteľ tiež získava právo požadovať od dlžníka zákonnú sankciu v podobe úrokov z omeškania z celej dlžnej sumy, nielen z čiastky, s ktorou bol dlžník aktuálne v omeškaní; prípadne i iné sankcie vyplývajúce zo zmluvy. Odvolací súd poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co 148/2016 zo dňa 30.06.2017 v tom, že vyhlásením predčasnej splatnosti úveru dochádza k zmene obsahu záväzku. Hoci vyhlásením predčasnej splatnosti úveru veriteľ automaticky nedostáva do svojej

dispozície dlžnú peňažnú sumu a dlžník ju nestráca, dlžník príde o právny dôvod, pre ktorý môže mať dlžné peňažné prostriedky vo svojej dispozícii. S tým je nevyhnutne spojený aj zánik nároku veriteľa na riadny úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by veriteľovi aj po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru patrilo riadny úrok z úveru. Pokiaľ by veriteľ mal naďalej až do zaplatenia dlžnej pohľadávky nárok na riadny úrok a popri tom i úrok z omeškania, prípadne iné sankcie, vznikla by hrubá nerovnováha v postavení dodávateľa (veriteľa) a spotrebiteľa (dlžníka). Veriteľ by mal naďalej všetky oprávnenia zo zmluvy a navyše i právo a možnosť domôcť sa relatívne okamžite splnenia celého záväzku, pričom dlžník by stratil akékoľvek výhody, ktoré mu zmluva o úvere garantovala. Takýto výsledok vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru by bol nielen neprijateľný pre založenie nerovnováhy v právach a povinnostiach účastníkov zmluvy, ale i v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd napokon poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 476/2012-14, ktorý potvrdil ústavnú udržateľnosť tohto záveru. Napokon zdôraznil, že k rovnakému záveru dospelo aj Občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Bratislave vo svojom stanovisku č. 1/2019, v zmysle ktorého "v prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatenia úveru veriteľovi nepatrí. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi". Pokiaľ ide o uplatnené úroky z omeškania vyčíslené do zosplatenia úveru, v tejto časti žalobu nepovažoval za dôvodnú, nakoľko žalobca žiadnym spôsobom neidentifikoval z akých súm a akým spôsobom vyčísliť tieto úroky z úveru do dňa jeho zosplatenia, a teda nebolo zrejmé, či úroky z omeškania vypočítal žalobca len z istiny alebo pri výpočte zahrnul celé splátky úveru, vrátane úrokov. Požadovať úroky z omeškania (ktoré v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka predstavujú príslušenstvo pohľadávky) z úrokov nemá oporu v zákone (Občianskom ani Obchodnom zákonníku), nakoľko Obchodný ani Občiansky zákonník neustanovujú majetkové sankcie pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky. Tým nie je dotknuté právo účastníkov dohodnúť sa, že dojednané úroky sa stanú súčasťou istiny a následne tak právo veriteľa požadovať, aby dlžník pre prípad omeškania s platením takto zvýšenej istiny platil aj úroky z omeškania. Žalobca však neuzatvoril so žalovanou takúto dohodu. Aj keby žalobca so žalovanou takúto dohodu uzatvoril, súd by ju vzhľadom na spotrebiteľský charakter právneho vzťahu medzi nimi a žalovanou považoval za neprípustné odchylenie sa od ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech žalovanej ako spotrebiteľa (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Nakoľko sa žalovaná dostala s plnením peňažného dlhu do omeškania, zaviazal ju v zmysle citovaného ustanovenia zákona aj k zaplateniu zákonných úrokov z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 14.313,06 eura od 01.07.2018, ktorú sumu ponížoval s ohľadom na vykonané platby žalovanej. Priznaná výška úrokov z omeškania je v súlade s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. - k uplatnenému dňu omeškania (dňom mimoriadneho zosplatenia úveru 26.10.2015) bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 0,05 % + 5 percentuálnych bodov. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 2 C.s.p. a žalobcovi, ktorý bol v danom spore úspešný v rozsahu 71,62 % (16.392,11 eura z 22.888,71 eura) priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 43,24 % (71,62 % - 28,38 %) s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote do zamietajúceho výroku vo veci samej odvolanie žalobca, ktorý v tejto časti žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť, prípadne ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné a arbitrárne, pretože nie je zrejmé, z akého právneho predpisu súd vychádzal, keď uzavrel záver, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalobca nemá nárok na dohodnuté zmluvné úroky. Je zrejmé, že súd a akýkoľvek štátny orgán v SR má postupovať na základe a v medziach zákona, čo zaujatím takéhoto právneho názoru súdu bez podpory právnym predpisom zjavné naplnené nebolo. Pokiaľ by sme uvažovali o tom, že otázka nároku na zmluvný úrok po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru mala byť zodpovedaná Uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 143/1998, tak, ako to uvádza vo svojom odôvodnení súd, s týmto záverom sa stotožniť nemožno, nakoľko ide o rozhodnutie, ktoré nevyhovuje potrebám súčasného právneho stavu, keďže po jeho vydaní došlo k vstupu SR do EÚ a následne k implementácii relevantných smerníc do nášho právneho poriadku, ako aj k vydaniu nových právnych predpisov, ktoré sú pre danú oblasť regulácie smerodajné. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 16 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch,

podľa ktorého spotrebiteľ má právo kedykoľvek počas doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere spotrebiteľský úver úplne alebo čiastočne splatiť pred dohodnutou lehotou splatnosti. V takom prípade je spotrebiteľ povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia a tým, že výkladom a contrario, v prípade, ak dôjde k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru veriteľom pre porušenie platobnej disciplíny dlžníka, veriteľ by mal mať rovnako zachované právo na vrátenie peňažných prostriedkov spolu s dohodnutým úrokom až do okamihu splatenia úveru. Taktiež poukázal na to, že rozhodovacia prax súdov v otázke priznávania zmluvných úrokov po zosplatnení úveru je rôznorodá, čo nie je v súlade s princípom právneho štátu, ktorého obsahom je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). V prípade zmluvného úroku ide o dohodnuté zmluvné plnenie akcesorickej povahy. Uvedené znamená, že takéto plnenie je nevyhnutne spojené s istinou úveru, od ktorej existencie závisí aj samotný zmluvný úrok ako forma odmeny veriteľa (žalobcu) za poskytnutie predmetného úveru. S poskytnutím úveru bol teda spätý aj jeho nárok na zmluvné úroky, pričom žalovaná si bola tohto nároku vedomá a svojím podpisom zmluvy sa tieto zmluvné úroky zaviazala uhrádzať. Odkázal tiež na ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka a konštatoval, že už z jazykového výkladu citovaného ustanovenia je zrejmé, že veriteľ má nárok na úrok až do splatenia úveru. Zosplatnenie úveru je len zmena termínu splatnosti, na ktorú má veriteľ nárok. V prípade ak by veriteľ úver nezosplatnil, dlžník by bol povinný platiť zmluvné úroky. Ak teda je dlžník povinný platiť zmluvné úroky v prípade ak platí úver v splátkach, odporuje logickému výkladu aby bol od toho oslobodený v prípade oprávnenej zmeny termínu splatnosti. Úroky z úveru sú odplátou za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy predstavujú cenu úveru. Dlžník je povinný platiť úroky od okamihu reálneho poskytnutia peňazí do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Na povinnosť platiť úroky z úveru nemá vplyv ani zosplatnenie úveru. Táto povinnosť zásadne trvá do času reálneho vrátenia poskytnutého úveru. Je nepochybné, že úročenie úveru zmluvnou úrokovou sadzbou od jeho poskytnutia až do úplného splatenia bolo úmyslom jeho právneho predchodcu a žalovanej musel byť tento zámer jasný. S obchodnými podmienkami úveru, z ktorých právo na úroky do splatenia úveru vyplýva, sa žalovaná oboznámila a vyjadrila s nimi súhlas, čo potvrdila svojím podpisom na zmluve. Vzhľadom na fakt, že k vráteniu celej poskytnutej istiny doposiaľ nedošlo, nedošlo ani k zániku dohodnutého záväzku žalovanej, v zmysle ktorého je povinná naďalej uhrádzať zmluvne dohodnuté úroky, a preto je oprávnený aj na zaplatenie tejto položky. Uviedol tiež, že napriek judikovanému právu v oblasti zmluvného úroku a jeho uplatňovania po zosplatnení úveru v rozhodnutiach Ústavného súdu IV 476/2012 a Najvyššieho súdu 4 Obo 143/1998, nie je na pôdach okresných súdov ustálená súdna prax v ich uplatňovaní. Poukázal v tejto súvislosti na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn.: 41Co/13/2018 zo dňa 16.08.2018, v ktorom odvolací súd považoval žalobu aj v tejto časti za opodstatnenú. K rovnakému záveru dospel aj Krajský súd v Prešove v konaní sp. zn. 11Co/22/2018 v rozsudku zo dňa 28.06.2018 a Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní sp. zn. 43Co/II/2018. Vzhľadom na vyššie uvedené žiadal podanému odvolaniu vyhovieť.

5. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

6. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. V danom prípade súd prvej inštancie skutkovo ustálil, že právny predchodca žalobcu (Poštová banka, a.s.) ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzatvorili dňa 27.12.2019 úverovú zmluvu, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 15.000 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v pravidelných 120

mesačných splátkach vo výške 271 eur vždy k 25. dňu príslušného kalendárneho mesiaca s výškou úrokovej sadzby 17,90 % a výškou priemernej RPMN 13,88 %. V dôsledku neplnenia povinností žalovanej riadne a včas splácať poskytnutý úver právny predchodca žalobcu listom zo dňa 26.10.2015 ku dňu 26.10.2015 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a zároveň žalovanú vyzval na zaplatenie dlžnej sumy 15.770,03 eura do 10 dní od doručenia výzvy. Žalovaná uhradila na účet právneho predchodcu žalobcu spolu 1.400 eur, pričom úroky z úveru ku dňu zosplatnenia mali predstavovať sumu 1.442,32 eura, sankčný úrok ku dňu zosplatnenia úveru sumu 37,75 eura a úroky po zosplatnení úveru sumu 8.801,59 eura. Žalobe v časti sumy 16.292,11 eura preto vyhovel, keď táto suma predstavuje nezaplatenú istinu ku dňu zosplatnenia úveru vo výške 12.913,06 eura, úrok z úveru do dňa zosplatnenia úveru (26.10.2015) vo výške 1.442,32 eura a vyčíslených úrokov z omeškania odo dňa zosplatnenia úveru vo výške 1.936,73 eura. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnené úroky vo výške 17,90 % ročne zo sumy 14.313,06 eura od 01.07.2018 do zaplatenia a úroky z úveru vo výške 6.864,86 eura, považoval podanú žalobu za neopodstatnenú.

8. Vo vzťahu k otázke nepriznaných úrokov z úveru za obdobie po zosplatnení úveru sa súd prvej inštancie, pokiaľ ide o právne posúdenie veci, stotožnil s argumentáciou uvedenou napr. v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014, podľa ktorej má veriteľ nárok na zaplatenie úrokov z úveru iba do doby predčasného zosplatnenia úveru, pretože so stratou výhody splátok úveru pre dlžníka je spojená aj strata nároku veriteľa na úroky po dobe predčasného zosplatnenia úveru, jednorazovým zosplatnením dlžník stráca oprávnenie užívať prostriedky z úveru, dlžníkovi vzniká povinnosť jednorázovo vrátiť sumu úveru navyšenu o kapitalizované úroky do zosplatnenia a po zosplatnení je dlžník povinný zaplatiť už len sankcie spojené s omeškaním, no rovnako s právnymi závermi vyslovenými v stanovisku Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave č. 1/2019, v zmysle ktorého v prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia úveru veriteľovi nepatrí. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi.

9. Odvolací súd, resp. senát odvolacieho súdu, rozhodujúci v tomto spore o odvolaní žalobcu, pôvodne vo svojej rozhodovacej činnosti vychádzal zo záveru, že veriteľ má v prípade omeškania dlžníka (spotrebiteľa) popri úrokoch z omeškania právo i na dohodnuté úroky zo spotrebiteľského úveru, ktoré možno požadovať súbežne s úrokmi z omeškania aj po splatnosti celého úveru, a to až do úplného vrátenia istiny takéhoto úveru (napr. rozsudok sp. zn. 8Co/200/2017, sp. zn. 8Co/138/2017). Dňa 20.02.2019 však bolo z dôvodu rozdielov v rozhodovacej činnosti jednotlivých senátov na Občianskoprávnom kolégiu Krajského súdu v Bratislave prijaté zjednocujúce Stanovisko č. 1/2019, citované aj súdom prvej inštancie, podľa ktorého, cit: "V prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia úveru veriteľovi nepatrí. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. (Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co 56/2018 z 28.marca 2018)". Vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 6Co 56/2018, v ktorej prijaté závery boli právnym podkladom pre vypracovanie vyššie uvedeného Stanoviska, sa odvolací súd pri riešení otázky, či žalobcovi prislúcha nárok na zmluvný úrok za obdobie po zosplatnení úveru, stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že za obdobie po zosplatnení úveru žalobkyni už zmluvný úrok z nezaplatennej istiny neprináleží a poukázal na to, že splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie

jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto kruciálnom rozdielne spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak by navyše odvolací súd takúto zmenu justifikoval, podporil by nielen hrubú nadvládu veriteľa, ale zároveň by podporoval aj stav, v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Takéto konanie veriteľa však neponíma v slovenskom právnom poriadku nijakú právnu ochranu a ani preto niet titulu na inkasovanie odplatných úrokov. Uvedenou úvahou sa odvolací súd prirodzene dostáva aj v poradí k ďalšiemu zásadnému záveru, spočívajúcemu v skutočnosti, že keďže jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navyšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškani s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. Povedané inak v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. 87/1995 Z. z. Ak by sa žalobkyňa odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľovala aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a nar. vl. alternatívne (podľa povahy zmluvnej úpravy) subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k/ Občianskeho zákonníka (k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014). V danej veci vychádzajúc z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia úveru žalobkyni nepatrí. V tomto smere odvolací súd poukazuje i na rozhodnutie Ústavného súdu SR (sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18.9.2012), podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania /§ R 59/1998, 4Obo 143/1998/. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi (konkrétne bod 12 a 13 cit. rozsudku). K obdobným právnym záverom dospel Krajský súd v Bratislave aj v rozsudku sp.zn. 9Co 17/2018, v rozsudku sp.zn. 15Co 110/2018, v rozsudku sp.zn. 7Co 347/2017, v rozsudku sp.zn. 10Co 95/2018, v rozsudku 11Co/36/2015. Vzhľadom na uvedené musel odvolací súd zväžiť, či nie je aj v preskúmvanej veci na mieste vychádzať z právnych záverov prijatých v citovanom Stanovisku č. 1/2019 Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave, ktoré bolo prijaté kvalifikovanou nadpolovičnou väčšinou sudcov, ktorí sú členmi daného kolégia. V rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorému je primárne zverená úloha zjednocovania výkladu právnych noriem, totiž daná otázka zatiaľ zjednotená nebola (aspoň o tom odvolací súd nemá vedomosť). V tejto súvislosti odvolací súd vychádzal predovšetkým zo zásady

právnej istoty vyjadrenej v čl. 2 Základných zásad Civilného sporového poriadku, ktorý chráni hodnotu predvídateľnosti práva resp. súdnych rozhodnutí, ako jednu z najvyšších ústavných hodnôt materiálneho právneho štátu. Obsahom uvedenej zásady je so zreteľom na závery vyplývajúce z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR (porov. napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99, II. ÚS 243/05) požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, teda že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. V opačnom prípade dochádza k porušeniu zásady právnej istoty a zákonom ustanovenej povinnosti pri zabezpečovaní jednoty rozhodovania. I keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). V nadväznosti na uvedené Ústavný súd SR vníma ako ústavne nesúladnú aj existenciu rozhodnutí krajského súdu vydaných v skutkovo identických prípadoch, v ktorých rozhodol odchylným spôsobom (viď napr. bod 27 Nálezu sp.zn. I. ÚS 168/2018).

10. Na základe vyššie uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že pri zodpovedaní otázky, či veriteľ má v prípade omeškania dlžníka (spotrebiteľa) popri úrokoch z omeškania právo na dohodnuté úroky zo spotrebiteľského úveru aj za dobu po vyhlásení mimoriadnej splatnosti celého úveru až do úplného vrátenia istiny, možno; za stavu chýbajúcej ustálenej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR k danej otázke; zabezpečiť dôsledné rešpektovanie zásady právnej istoty vyjadrenej v čl. 2 Základných zásad C.s.p. iba tak, že odvolací súd, resp. senát rozhodujúci v preskúmvanej veci, bude vychádzať z právnych záverov vyslovených vo vyššie citovanom Stanovisku č. 1/2019 Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave, teda z toho, že v prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru veriteľovi zmluvný úrok za dobu od okamihu zosplatenia úveru do splatenia istiny nepatrí. Podľa názoru odvolacieho súdu je za stavu názorovej nejednotnosti v danej otázke jednotlivých senátov Krajského súdu v Bratislave, existujúcej pred prijatím citovaného Stanoviska č. 1/2019, v záujme zabezpečenia právnej istoty všetkých dotknutých subjektov ako i naplnenia princípu predvídateľnosti rozhodovania znamenajúceho, že strany v spore môžu legitímne očakávať, že štátne orgány budú v skutkovo a právne porovnateľných prípadoch rozhodovať rovnako, nevyhnutné vychádzať z jednotných právnych záverov a prikloniť sa k právnemu názoru prezentovanému väčšinou odvolacích senátov na Krajskom súde v Bratislave vyjadrenom v prijatom Stanovisku a k argumentácii uvedenej v rozsudku na Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co 56/2018 12, z ktorej tento právny názor vychádza.

11. V súlade s vyššie prezentovaným právnym názorom je potom správne aj konštatovanie súdu prvej inštancie, že podmienky dohodnutého úročenia úveru platia iba za predpokladu, že trvá zmluvný vzťah; v tomto prípade založený zmluvou o spotrebiteľskom úveru; ktorým boli medzi zmluvnými stranami dojednané podmienky poskytnutia úveru, a žalobca má, pokiaľ ide o dohodnuté úroky z úveru, nárok na úrok z úveru iba do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru.

12. Pre úplnosť je potrebné poukázať na to, že neopodstatnene žalobca v odvolaní naznačuje, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore s princípom právnej istoty, keď právne závery vyslovené súdom prvej inštancie nie sú v súlade s odlišnou rozhodovacou činnosťou ostatných všeobecných súdov a tento odklon nie je dostatočne odôvodnený. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že práve s cieľom zjednotiť dovtedy nejednotnú rozhodovaciu činnosť jednotlivých odvolacích senátov Krajského súdu v Bratislave bolo väčšinou hlasov prijaté už citované Stanovisko č. 1/2019 Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave, z ktorého odvolací súd vychádzal aj v tomto odvolacom konaní, majúci na zreteli takisto práve zásadu právnej istoty, ako jednu z najvýznamnejších zásad materiálneho právneho štátu. Námetka žalobcu smerujúca k nerešpektovaniu zásady právnej istoty spôsobeného diametrálne odlišnou rozhodovacou činnosťou všeobecných súdov pokiaľ ide o vznik nároku na úroky z úveru po mimoriadnom zosplatení úveru, preto nemôže obstáť.

13. So zreteľom vyššie uvedené potom odvolací súd považoval za v danej veci neudržateľnú aj argumentáciu žalobcu, opierajúcu sa o ním citované rozhodnutia všeobecných súdov na Slovensku i Najvyššieho súdu ČR, ktoré dospeli k opačnému záveru, a rozsudok súdu prvej inštancie vychádzajúci z právneho posúdenia veci, ktoré treba v danej veci považovať za správne, preto v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, a v odvolacom konaní úspešnej žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keď je nepochybné, že jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.februára

2018 sp. zn. 7Cdo 14/2018 uverejnené pod R 72/2018 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018).

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).